

Arrest

nr. 298 734 van 14 december 2023
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 12 december 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot "*vasthouding met het oog op verwijdering*" van 8 december 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 mei 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 293 011 van 22 augustus 2023 verwierp de Raad dit arrest.

Op 10 oktober 2023, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van een verwijderingsmaatregel, diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Op 14 november 2023 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan verzoeker de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Op 8 december 2023 nam de gemachtigde de beslissing "tot vasthouding met het oog op verwijdering". Deze beslissing blijkt geen loutere vasthoudingsbeslissing te zijn, maar bevat ook een "terugleiding naar de grens".

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

1.1.

"Het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is terug uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: B.

voornaam: M.

geboortedatum: (...)1990

geboorteplaats: O.

nationaliteit: Algerije

ALIAS : B., M., gebore(sic) op (...)1990 te Algerije; B., M., geboren op (...)1990 te Algerije.

Werd op 22.05.2023, met toepassing van artikel 7, eerste lid, (1° en 3°), en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende

de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Op 10.08.2023 werd aan betrokkene een vordering tot heropsluiting in het kader van artikel 27 §3 betekend.

Op 10.10.2023, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort. Op 17.11.2023 werd hem een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend. Betrokkene diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verwijderingsbeslissing van 22.05.2023 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de DVZ in de gevangenis van Doornik op 24.01.2023, door het gesloten centrum te Vottem op 24.05.2023, door het gesloten centrum te 127bis op 03.07.2023 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds mei 2016 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.09.2018 dat hem betekend werd op 12.09.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is op 17.04.2023 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk tot een gevangenisstraf van 22 maanden en 3 jaar voorwaardelijk voor alles wat langer dan 15 maanden betreft, voor het aanbrengen van slagen en verwondingen aan een ministerieel beambte of agent, en voor slagen en voor opzettelijke slagen en verwondingen aan een persoon wie kwetsbaar was en met wie hij samenwoonde. De feiten zijn ernstig. Ze brengen de openbare veiligheid en orde in gevaar. Ze geven blijk van zinloos en ongehoord geweld, een duidelijke minachting voor de fysieke en psychologische integriteit van anderen en een minachting voor de eigendommen van anderen. Naast de fysieke gevolgen en psychische stoornissen die deze daden bij de slachtoffers teweegbrengen, kunnen ze ook de openbare orde verstoren door bij te dragen aan een gevoel van onveiligheid onder de bevolking en in de stedelijke omgeving, waardoor bepaalde buurten of openbare plaatsen nog gevaarlijker worden en ook de kwaliteit van het stadsleven alsook het imago ervan worden ondermijnd. Betrokkene werd op 24.01.2023 gehoord door een ambtenaar van de DVZ in de gevangenis van Doornik en legde op 09.05.2023 een hoorrecht af. Hij verklaarde in het hoorrecht dat hij niet ver weg wil zijn van zijn zoon en zijn partner: "mijn partner bezoekt me in de gevangenis met mijn zoon. Mijn broer komt me ook bezoeken. Mijn naaste familie woont in België. Ik kan niet leven zonder mijn partner en mijn zoon, het zou moeilijk zijn om te leven" (zie vragenlijst van het hoorrecht, dd. 09.05.2023). Hij verklaarde in het gesprek van 24.01.2023 dat hij niet wil terugkeren naar Algerije na zijn vrijlating uit de gevangenis, zelfs niet naar Frankrijk. Hij verklaarde graag in België te willen blijven om te trouwen. Hij gaf aan dat zijn ouders in Algerije wonen.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Algerije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Op 24.05.2023 stelde de arts van het gesloten centrum te Vottem vast dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

CONCLUSIE

Op basis van deze analyse en gelet op de afwezigheid van elk ander element besluit de Dienst Vreemdelingenzaken dat er in het geval van de uitvoering van de verwijderingsmaatregel geen risico bestaat voor een schending van artikel 3 EVRM.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Betrokkene vormt een risico op onderduiken: 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds mei 2016 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen

gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.09.2018 dat hem betekend werd op 12.09.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken. Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Algerije. In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, B. Van Lierde, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de verantwoordelijke van het gesloten centrum te 127bis, de betrokkene, B., M., op te sluiten in de lokalen van het centrum te 127bis vanaf 08.12.2023.”

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht zou zijn tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. Uit informatie overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de gemachtigde aan het gesloten centrum op 13 december 2023 de opdracht heeft gegeven verzoeker vrij te stellen. Ter terechtzitting van 14 december 2023 wordt niet betwist dat verzoeker is vrijgelaten. De gemachtigde heeft dienaangaande aan de Raad ook een stuk overgemaakt. Verzoeker maakt bijgevolg niet langer het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent zou zijn.

Ter terechtzitting stelt de Raad de vraag naar de hoogdringendheid van de vordering. De raadvrouw van verzoeker gedraagt zich naar de wijsheid van de Raad. Dit volstaat niet om de dringendheid aan te tonen.

Er worden thans geen feiten of gegevens aangebracht die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk moet worden bevolen. Zulke gegevens blijken ook niet uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier.

Het bestaan van het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering wordt niet aangetoond.

Bijgevolg is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VAN DER WEL,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN DER WEL

A. MAES